



CA-NOSTRA

ANY SECON, NÚM. 90 * * * SETMANARI POPULAR * * * INCA, 19 DE JUNY DE 1909 * * *

EL COR DE JESÚS

HA DE REINAR

Es verament necessari el reinat social del Cor Deífic. Dues causes poderoses son el fonament d'aquesta necessitat. La primera no es altra que'l desitj formal y la voluntat expressa de Jesucrist, voluntat y desitj testimoniats per l'Evangeli y les revelacions de la Iglesia. Verament podria dirse que per aquesta raó el reinat del Sagrat Cor es necessari ab una necessitat de precepte.

La segona causa ve motivada per la raó del gran malestar que sofreix la societat, maies tar, al qual tan sols el Cor de Jesús pot posarhi remey. La necessitat ixent de consemblant causa se pot anomenar necessitat de medi.

La hem dit que'ls desitjs y la voluntat de Jesucrist de reinat sobre'l món se manifesten clarament en lo Evangeli, en les revelacions y en les ensenyances de la Iglesia, quals testimonis constitueixen una verdadera necessitat de precepte.

El testimoni del Evangeli es tant clar y positiu que, sols ell, basta per conense de que Crist vol reinat demunt els homos y que qualsevol que posi obstacles a son reinat, s'oposa a la seva voluntat decidida.

Una gran confirmació de la voluntat del Cor Deífic, ne son les aparicions a la Beata Margalida Maria, quan lo Sagrat Cor li diu paraules sobrehumanes, li revela voluntats y li declara les promeses que'l seu amor vol fer conexas a n'els homos. Aquesta brillant corona de revelacions se pot resumir en dues paraules: **Vull reinat.**

El reinat del Cor de Jesús es, també d'una necessitat de medi. Ab axò volem dir que la societat unicament pot esperar la salvació per medi del Sagrat Cor.

A n'aquells qui troben aquesta proposició un poc atrevida, los farem sebre qu'está treta d'un document, d'una encíclica de Lleó XIII. Veis aquí en efecte lo que diu: A l'epoca onf la Iglesia, en temps propter de son origen, estava combatuda baix del jou deis Césars, un jove Emperador, vegé, a n-el Cel, una Creu qu'anunciava y preparava una magnífica victoria. Avuy una altra emblema plena de bendicions y de gracia divina s'ofereix a nos tres ulls: Es el Cor Sagratíssim de Jesús, sobre el qual s'adressa la Creu, y que brilla ab magnífica resplandor en mitj de flames. Ab ell devem posar totes nostres esperances: de-

vem demanarli y esperarne d'Ell la salvació dels homos.

Per què el reinat del Sagrat Cor es l'únic medi de salvar el món? N'hi ha distintes raons que ho aproven, però sols volem dirne una: d'elles, segurament la principal.

El món está dividit en dues grans passions: l'amor y l'odi. Uns homos se dediquen a obres filles de la santa amor, y altres homos se dediquen a treballs nascuts en l'antre del odi lluciferi.

La lluita entre aquestes dues forces es colossal: emperò, per disscrt del homo, guanya la passió del odi. Veis aquí perque tot tremola y tinúneja y sembla atacarse tot lo gran, d'alt a baix, y per tot arreu. El món no's pot veurerse lliure de la forta alenada del odi, que'l fá malbé y esmicola, sinó refugiantse en l'amor, l'únic remey que'l pot salvar. Als cors que odien, cal oposar els cors que estimen. Als focs del odi, èxit d'infern, cal oposar el foc del amor, devallat del cel. Tots sabem qui ens ha duit aquest foc sagrat y aont se troba la divina fornal. Es Jesús qui l'ha duit del cel y el nos ha donat; es el Cor Sagrat, Fornal encesa, que per nosaltres sempre crema.

Solsament l'amor que surt d'Ell triomfa del odi. Solsament, per lo meteix, el reinat d'aquest amor pot salvar el món.

EL PAS DEL DEU

L'IDOL

*Passa'l gran deu en la gegant cadira
Qui s'alabansa ab magestat feresta
Y'l cop de vent regira
La voleyanta roba de sa vesta.*

*Sa gent que folla hi corre
S'hi aboca á munts en rioler desfici;
Y estén al pás de la rodanta torre
Sos membres deliquents en sacrifici.*

*Oh, deu, pedona'l pecador, murmura
Als peus del idol de badanta gola;
Mes al carro sagrat ningú, l'atura,
Y esclafa al pecador y l'esmicola.*

*Y'ls sacerdots de cara somniosa,
Cantant del joru la magestat severa,
Estenen flors de rosa
Sobre'l rastre de sanch de la rodera!*

*Passa'l gran deu en la gegant cadira
Badant sinistre la rogenca gola;
Y encara'l poble que, astorat, se'l mira,
Fanátich riu! Mes tot rihent, tremola!*

II

EL CRIST

*Pel carrer amarat de lluna plena
Passa del Crist la magestat divina;
Y en el silenci de la nit serena
El poble en pès afluera camina.*

*Tot d'una! sò de funeral trompeta
Del Deu d'amor els sufriments publica;
Y avansa'l Crist ab la mirada abstreta...
Y es Eil qui per son poble's sacrifica!*

*Se sent quietosa la remor dels passos,
Arrant de llavis, l'oració's desflora,
Y el Deu morent tot axamplat de brassos
Per los que resen agonisa y plora.*

*Planyenta vibra la cansó sagrada
Que'ls sacerdots á mitja veu entonen;
Mes quan segueix el poble la tonada,
Los ulls se negen y les veus se fonen!...*

*Passa del Crist la divinal grandesa
Y el poble en pès esperansat s'hi arrima,
Y en mistica tristesa
Plora contrit!... Mes tot plorant, estima!*

JOSEPH PARADERA Y SALA, Pvre.

EL BON PELEGRÍ

(LLEGENDA PROVENÇAL)

I.

Mestre Archimbald tenia quasi cent anys. Era estat a son temps un valent home de guerra, mes ara, aclaparat y retut per la vellesa, feia estona qu'estava dins el llit sense poderse bellugar.

El vell Mestre Archimbald tenia tres fills. Un demati cridá el major y li digué:

Archimbalet, fill meu! Rodolant y somiant dins aquest llit, jo m'he recordat que dins una batalla, trobantme un dia en perill de mort, vaig prometre a Deu de fer un viatge a Roma. Ay! Som vell com la terra, ja no puc anar en guerra! Jo voldria que tu hi anassis en lloc meu a fer aquell pelegrinatge, que'm sap greu morir sens cumplir mon vot.

Es fill majó responguè: Bona quimera heu presa, de pelegrins ni pelegrinatges! Vos men-

jau beveu y passau Pare-nostres dins el vostre llit... que noltros tenim altres quefers.

Mestre Archimbald l'endemà dematí, cridà el fill segon.

Fill meu, li diu, escolta: Rodolant y somiant dins aquest llit, jo m'he recordat que dins un gran combat, trobantme un dia en perill de mort, vaig fer vot d'anar pelegrinant a Roma... Ay! Som vell com la terra y no puc anar en guerra! Jo voldria que tu hi anassis en lloc meu a complir aquesta promesa.

El fill segon respongué:

—Però mon pare, dins una quinzena de dies vendrà el bon temps. Cal goretar els ermassos, cal llaurar les vinyes, cal segar... El major s'en haurà de menar el bestia a la montanya, el darrer es un atlot... Qui tindrà esment als homos si jo m'en vaig a Roma, a pelegrinar p'els camins? Vos manjau y dormiu, y dexaunos en repòs. Vet-aquí lo qui heu de fer.

El bon Mestre Archimbald, l'endemà dematí cridà el seu fill darrer.

—Esperit fill meu, li diu. He promès al bon Deu de fer un viatge a Roma... Mes ay! Som vell com la terra, y no puc anar en guerra!... Jo t'hi enviaria en lloc meu, però... ets massa jove, encara, y no saps el camí... Es tan enfora, Deu meu! Y si llavors te perdies...

—Hi aniré, mon pare, respongué el jovenet.

—No vull que hi vajas!—crida sa mare—Aquell vey enfadós sempre amb sa guerra y sempre amb sa Roma vos faria tornar beneyts!... No n'hi ha prou de sentirlo gemegar y grunyar de cap a cap d'any! Ara enviaria a perdre aquell innocent!

—Ma mare, digué el jovenet: la voluntat d'un pare es una ordre de Deu, y quant es Deu qui mana, cal partir.

Y Esperit, sensa dir res pus, abocà vi dins una carabasseta, aficà un parell de cebes y un pa dins les auforges, se posà les sabates noves, cercà dins el bosc un bon bastó de roure, se tirà la capa demunt l'espatla, abraçà son vell pare que li donà forsa de consells, se despedí de tot-hom, y partí.

II

Més, abans de posars en camí, s'en anà devotament a oír la santa Missa, y vet-aquí que al sortir de l'esglesia, trobà al portal un guilant jove que li digué:

—Amic, no es a Roma que anau?

—Sí, digué Esperit.

—Y jo també: mirau, si voleu, podríem fer el camí plegats.

—Ja en som, mon bon amic.

Aquell bell jove era un àngel que Deu enviava.

Esperit y l'àngel prengueren, doncs el Camí-Romeu, y així alegrement, al sol y a la roada, capiant el seu pa y cantant alabances a Deu, amb la carabasseta y el bastó, arribaren, a la fi, a la ciutat de Roma.

Quant hagueren reposat, feren ses devocions a la gran esglesia de Sant Pere; visitaren després totes les basiliques, capelles, oratoris; besaren les reliquies dels apòstols Sant Pere y Sant Pau, de Verges, de Màrtirs, de Confessors, adoraren la Vera-Creu, y, després de tot, abans de partir, anaren a veure el Pa-

pa, que los donà la bendició.

Amb això, Esperit y son company s'en anaren a descansar una estona, baix dels pòrtics de Sant Pere, y Esperit s'adormí.

Y veus-aquí que dormint va veure en somnis els seus germans y sa mare que cremaven dins l'infern, y se va veure a ell mateix assegut amb son pare dins la gloria eterna del Paradís.

Oh, Deu meu!—cridà a les hores—si volguéssiu treure del foc ma pobre mare y mos germans!

Els teus germans ja no es possible, Deu respongué, car ells han desobehit mon manament. Ara ta mare, serà alliberada de l'infern si pots, abans de que muire, ferli fer tres pics caritat.

Y Esperit se despertà. L'àngel havia desaparegut: Esperit bé, l va esperar, el cercà, demanà per ell, no'l pogué trobar p'en lloc; y s'en hagué de tornar de Roma, tot-solet.

A les hores s'encaminà per la vorera de mar, aplegant copinyes, se'n guarní l'hàbit y el capell, y tira tira, per camins y caminois, per comes y per montanyes, ell retornà a son país, tot captant y pregant a Deu.

III

A la fi, arribà al seu endret. Tot amagrit, polsós, espellerinat, descals, amb la carabasseta y el bordó, el capell y les copinyes, estava tot tresmudat y ningú el conegué. Amb això, vengué tot dret a la porta de ca-seua, y digué dolsament:

—Al pobre pelegrí, un poc d'almoína, per amor de Deu!

—Ara es hora d'almoines!—digué la mare, ell arribarien a apurar un sant! Tot lo dia en passen d'aquests malfenerandos!

—Dóna, no sies així! respongué el bon vell Archimbald de dins el seu llit, donalí qualche coseta: qui sàb si el nostre fill se troba a l'hora d'ara dins la mateixa necessitat!

Y, remugant remugant, la dona tayà un bosí de pa y el dugué a-n el pobre.

L'endemà, el bon pelegrí torna a la porta de ca sos pares y se posa a dir:

—En nom de Deu, mestressa, un poc d'almoína al pobre pelegrí!

Ja hi tornam esser! cridà la vella. Que no ho sabeu que ahir vos donàrem? Aquests afromagats s'acabarien un llinatge!

No sies així, dona, digué el bon vell Archimbald, que no menjares tu ahir? y avuy que no tornes manjar! Qui sap si el nostre fill se troba també en la mateixa miseria.

Amb això la dona faya un altra bossí de pa y el torna dur a-n el pobre.

L'en passat-demà, Esperit vé altre volta a la porta de ca-seua y diu:

—En nom de Deu, mestressa. ¿No donariau posada, per aquesta santa nit al pobre pelegrí?

—No vaig de posades! cridà la vella tota remolesta. Anauvosne a jeure a l'hostal!

—No sies així, dona! digué el bon vell Archimbald, deixel romandre; qui sap si aquell fillot nostre, el nostre pobre Esperit, passa trifulque a-n aquestes hores amparant el mal temps!

Tens rahò, digué la mare anant a obrir tot-

d'una la porta del estable, y el pobre Esperit demunt la paya, darrera les bisties, s'en anà a jeure a un recó.

L'endemà a trenc d'auba, vet-aquí la mare, vet-aquí els germans d'Esperit que venen a obrir l'estable... L'estable, amics meus, era tot enlluminat: el pelegrí era mort, somrient y blanc, entre quatre ciris qui cremaven al seu entorn. La paya aont ell jeia llambretjava tota. Amunt, les teranyines resplaudents de raigs penjaven del sòtil com els cortinatges d'una capella ardent. Les bisties de l'estable, les mules y els bous badaven espatats els grans ulls plens de llàgrimes. Un perfum de violeta embaumada tot allò, y el pobre pelegrí, la cara gloriosa, tenia en ses mans juntes un paper qui deia: "Som el vostre fill."

A les hores, en voleu de plors! Tots, sentantse devotament caigueren de jonollons.

Esperit era un sant.

(Del llibre *Moun espelido—Memori e Reconte* de F. Mistral)

Traducció de
MARIA ANTONIA SALVA

¡Visca Pío X!

Ahí, festivitats del Sagratíssim Cor de Jesús, se va fer una grandiosa manifestació per la catòlica Espanya envers les ensenyances Pontificies. A mils de telegrams se degueren acursar a Roma per manifestar a Pío X l'adhesió y carinyo dels catòlics espanyols envers la seva Augusta Persona.

CA-NOSTRA, que sempre vol estar en filz quant se tracta de la Causa Catòlica, també ha volgut fer número a n-aquesta manifestació de pietat y de catolicisme, y ab més efusió y amor que paraules, va enviarli el següent telegrama.

ROMA-VATICANO
Cardenal Secretario

Festividad del Corazón de Jesús.
La Redacción de CA-NOSTRA besa los pies de Pío X.

LA FESTA DE SANTA MAGDALENA

S'es acostada a nostra Redacció, per enterarnos dels seus propòsits y bona voluntat, la Junta o Comissió de la festa de Santa Magdalena, nombrada per el Sr. Rector d'aquell Oratori, Mossen Guiem Pujades.

Componen dita Comissió, D. Miquel Pujades, Abvocat; D. Antoni Amer, Abvocat; D. Joseph Pujol, Fabricant; D. Jaume Enseñat, Fabricant; D. Bartomeu Ribas, Estudiant y un Sr. Tinent d'infanteria.

Coneguda l'honoradès y simpaties de joves tan distingits, no manco que sa disposició y entusiasme que sempre ha demostrat el públic inquer per tot lo que's refereix a l'Oratori del Puig d'Inca, es d'esperar que dita festa sortirà lluida y ben acabada. (1)

Per la nostra part, no podeni manco de felicitar als joves elegits, per el seu càrrec; y a

(1) Pera conseguir dit objecte, la Comissió ha suplicat a n-els presidents de totes les societats, qu'obrissen suscripcions pera atendre als gastos de la festa cívica y continuació de les obres.

Sr. Pujades per son bon acert en s'elecció, posantnos a la disposició d'un y altres en tot lo que poguem ajudarlos.

Però lo que convendria, (y dispensin s'advertencia) es: que no se contentassin els joves de la Comissió en que la festa quedás lluída un dia en l'any solament; sino que procurassin també y ajudassin a que prest quedassin acabades les obres que hi ha comensades, ja que son de tanta necessitat per les persones que durant l'any pujen a n-aquell Santuari, sens trobar lloc apropiat per poder descansar, ni elles, ni el seu bestia.

Sabem també que'l nombrat Rector de Sta. Magdalena, ha fet ja recompondre y pintar de nou totes les portes y percianes d'aquell edifici, que ja se trobaven ab mal estat ferm; y que té en projecte algunes reformes y reparacions tan necessaries per sa conservació del Oratori, com utils y necessaris per hostetjar dignament els pelegrins y turistes que vulguen pujar a disfrutar de les belleses y encantaments del nostre Puig tan privilegiat.

Atesa sa laboriositat y zel del esmentat Rector, no duptam que prest tendrem tots la satisfacció de veure realisats els seus projectes.

guspira del cor, ardoroses fogateres, que s'amplin ferm, que s'enlayrin amunt, que'l Puig Major a n-aquella hora suprema y somniosa, ab llengua de foc, inicij els brindis pel bon regionalisme de Mallorca. Que desde'l cap-Salines a Formentor y desde la Dragoneira a les coves d'Artá, tots els puigs y montanyes treguen llengues purificadoras de foc per tornarli l'escomesa en solemnes juraments, fent tots junts, com una consagració de Mallorca als ideals del Amor y de la Fé dels *Fills d'una raça dretutera y forta.*

DANIEL.

ACTE IMPONENT

Ens escriuen que la societat, Federació Obrera d'Artá, el dia del Corpus, tragué sa bandera per fer gala a la Festivitat, y al passar el Santíssim Sagrament, en processó, per a Casa social, se rëndí a son honor passantli per demunt lo Alfíssim, acte que fonc alabat ferm y causá l'admiració a la major part d'artanencs per no estar acostumats a veure cerimonia tan imponent y de tanta significació, per exaltar la Realesa de Jesús Sagramentat.

La societat Obrera d'Artá, no és cap agrupació catòlica, ni molt menos; no conexem els homos capdals qui la dirigeixen, però per estar afederada ab altres societats de Mallorca toca esser més socialista qu'altre cosa, y d'aquell socialisme que no creu en Deu ni Santa María, y apesar d'això, l'acte que verificá el dia del Corpus pot servir d'exemple a moltes entitats catòliques.

Aquest fet nos recorda la festa del Treball que celebraren els obrers de Almería el dia primer del passat Maig, a quina manifestació assistiren totes les autoritats principals de la ciutat y presidí el meteix Bisbe en gran gaubansa y germanor de tots. Això se diu cristianisar les coses y els actes socials dels pobles! y a n'això haurien de tirar les energies dels catòlics.

Molt bé pels obrers artanencs. Los felicitem. Y vulla Deu que tots els actes que celebri dita Societat estiguen ab harmonia en la manifestació de religiositat del dia del Corpus.

DE BINISALEM

Diumente passat, 13 del corrent, fonc benèida en la iglesia dels Religiosos Agustins de aquesta vila, una preciosa imatge del patriarca Sant Joseph, costeada p'els devots ancians, Pau y María Aina Ferrer.

Apadrinaren l'acte de benedició els consorts Juan y María, nebots dels primers, y tant ells com els seus onclos foren molt felicitats per gran nombre de veíns de aquest poble.

Contribuiren a darli la major solemnidad el canonge, Mossen Bonaventura Barceló, que la beneí, y un Pare Agustí castellá que fe un eloquent sermó.

Donam noltros, també, l'enhorabona a tan caritatives persones y desitjam que sien remunerats a la Gloria.

El capvespre, com es de costum, en dit Oratori, celebraren la processó del Corpus, que resultá molt lluída, pel gran nombre de feels que heí assistiren.

El Corresponsal.

Noves d'Inca

Bons inquers: CA-NOSTRA, vostro setmanari popular que s'escriu en la llengua que parlau, vos convida a tots a veure el gros fogaró qu'el dissapte de San Joan se ferá demunt el Puig d'Inca; qui no surt a veurerlo no l'estimarem com a regionalista del poble dels Malferits.

—Veent que nos trobam demunt la cullita dels aubarcocs y apenes se parla d'aquest producte que tan bons rendiments sol donar a nostres pagesos, hem preguntat a un Fabricant de pulpa, que tal aniria s'aubarcoc enguany, y ens ha contestat, qu'aniria abandonat, que'l seu preu oscilaria demunt unes tres pessetes el quintá, a causa que la pulpa d'antany ha tenguda poca demanda.

—Son estat nombrats mestres en propietat, en virtut d'oposició, ab un sou de 825 pessetes cad'any, els senyors D. Francesc Salas, d'Inca; y D. Andreu Ferrer, colaborador nostre, de les respectives escoles, Establiments y San Cristòfol de Menorca.

Los felicitem.

—Ab la meteixa solemnitat que'l dia del Corpus, després de l'ofici major, se fe dijous per la ciutat la processó de cap d'octava ab el Santíssim Sagrament, y ab assistencia de les autoritats. Les músiques de Selva y Caimari, unides, tocaren hermoses marxes regulars que donaren més solemnitat a l'acte.

—Som anats a veure com estaven les obres de la capella de les Religioses Terciaries y l'hem trobada llesta a la vela, que dona goig el mirarlase tan esbelta, tan escaiguda y neta.

Ara s'está dorant l'altar major qu'es l'única cosa important que li falta, y dins breu temps se confia de poder tenirlo llest y fer la benedició d'ell y la capella.

¡Ja hi van gojoses les monjes! ell no hi caben de satisfacció.

—Per San Joan, a Mancor, se fará festa cívica y religiosa ab corregudes y ball. Els vespres del dimecres y dijous hi haurá focs artificials y forsa de música.

A l'ofici de la festa religiosa, predicará Mossen Joseph Auba.

—El teatre de la plassa del Sol, diumente prop-passat, s'omplí de gom en gom ab motiu de prende part en la funció el ventrílocuo senyor Rousel. Rares vegades s'ha vist una concurrencia tan numerosa, puis fins y tot els pasillos estaven ocupats.

En Rousel ab sos jocs de mans ben presentats, y ab ses converses ab los *artistes* de bulto, feu passar una vetlada divertida y honesta, obtenguent en recompensa forsa d'aplausos.

Ens han participat que, no haguent pogut despatxar entrades per tots els solicitants, l'Empresa del cine ha contractat al esimentat ventrílocuo per un'altra funció, la que per ara no pot dar per tenir compromisos contrets en altres teatres.

—Ab satisfacció podem comunicar qu'es estat reconstruida la creu ab sa columna que hi ha a l'entrada d'Inca per la carretera de Palma prop de s'Hostolet.

BOLLETÍ COMERCIAL

Preus que retgiren dijous passat a n-el mercat d'aquesta ciutat:

| | Pessetes: |
|--------------------|-----------------------------|
| Bessó. | el quintá de 00'00 a 98'00 |
| Blat. | la cortera de 00'00 a 19'00 |
| Xeixa id. | id. de 00'00 a 19'50 |
| Ordi mallorquí. | id. de 00'00 a 10'50 |
| Ordi foraster. | id. a 10'00 |
| Sivada. | id. a 08'50 |
| Ídem forastera. | id. a 07'00 |
| Faves cuitores. | id. a 21'00 |
| Ídem ordinaries. | id. a 19'00 |
| Ídem pel bestia. | id. a 17'00 |
| Blat de les Indies | id. a 16'00 |
| Siurons. | id. de 00'00 a 28'50 |
| Fasols. | id. a 26'00 |
| Monjetes de confit | id. a 50'00 |
| Ídem blanques. | id. a 24'50 |
| Figues seques | el quintá de 00'00 a 09'25 |

AQUEST SETMANARI SE PUBLICA AB CENSURA ECLESIASTICA.

SA LLADRIOLA DEL POBRE

OBRES SON AMORS

Suscripció dels devots de la Sagrada Família pera regalar el dia de sa Festivitat plaquetes d'estalvis de 20 pessetes cada una, a families necessitades y d'honrades costums, en memoria de Jesús, María y Joseph, model de Families Cristianes.

Suma anterior: 5 pessetes.—D. Bartomeu Fiol, President del Círcol d'Obrers Catòlics 1'00.—D. Miquel Ferragut, en sufragi de les ànimes dels seus Pares, 1'00.—Un Obrero, per una almoyna que té promesa a un pobre, 0'25.—D. Miquel Durán, perque Jesús, María y Joseph assistesquen a la seva malleteta, 0'75.—Total 8'00 pessetes.

(Seguirá.)

LES FOGATERES DE SAN JOAN

Ens trobam prop del dissapte de San Joan; a n-aquella nit tan celebrada per tot el món ab demostracions d'alegría y gaubansa; plena de llegendes y tradicions; de donzelles que sembren plantes escullides per tenir flores de tot color, com variats y juginers son els seus pensaments; y de fadrines casadores que cerquen signes de futurs enamorats, mentre els joves formant estols, puntetjen llurs guiterres, cantant cansons del *agre de la terra*; y rondetjant pels camps fan el *bujot*, dins les serenitats agradivoles de la nit més curta y poètica del any: Es la vesprada de les grans fogateres patriòtiques.

Enguany, com anys enrera, se tornarán encendre demunt el capcaracull dels puigs de Mallorca, grans fogateres qu'en la seva flama significarán l'amor patri qu'enardeix els cors de bons mallorquins, que plens d'entusiasme per la Mare Patria voldrien veurerla a l'altura que li toca estar una raça forta y sana.

Fora son... El dissapte de San Joan, el vespre, a les nou en punt, encenguem, ab una

